Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

('Η κ. ντὲ λὰ Ποπελινιὲρ στὸν στρατάρχη δοῦκα ντὲ Ρισελιέ).

'Αγαπημένε μου,

Πεθαίνω γιατὶ δὲν εἶμαι κοντά σου... Τὸ μυαλό μου εἶνε ταραγμένο σὲ ἀπίστευτο σημεῖο κι' ἡ ψυχή μου σὲ λαχταράει. Εἶνε ὁλοφάνερο ὅτι θὰ τἄχης χαμένα μαζύ μου... Τὴ μιὰ φορὰ σοῦ παραπονιέμαι σὰν μικρὸ κοριτσάκι... Τὴν ἄλλη πάλι ἡ ἀγάπη μου σὲ φλογίζει, ὅπως φλογίζει τὸ πάθος μιᾶς ὥριμης γυναίκας... Καὶ νὰ σκεφθῆ κανένας ὅτι βρίσκομαι ἀκριβῶς στὴ μέση τῶν δυὸ αὐτῶν ἡλικιῶν! Τί νὰ κάνω ὅμως; 'Η λατρεία μου σὲ σένα εἶνε ἄφθαστη... Ἔχω γίνει σὰν τρελλὴ καὶ πότε κατρακυλάω στὰ τρίσβαθα τῆς ἀπελπισίας, πότε πάλι φτερουγίζω στὰ ὕψη τῆς εὐτυχίας...

Εἶνε ὅμως τόσο σπάνιο γιὰ τὴν πονεμένη μου ψυχὴ τὸ φτερούγισμα αὐτό! 'Εξαρτᾶται, βλέπεις, ἀπ' τὴν καλή σου διάθεσι κι' ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ σοῦ περισσεύει, γιὰ νὰ τὸν ἀφιερώσης σὲ μένα...

Σ' ἀφίνω τώρα, ἀφοῦ σὲ βεβαιώσω ὅτι σ' ἀγαπῶ, χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ σοῦ πῶ πόσο, γλυκειά μου καρδοῦλα... Εἶνε ἀδύνατον νὰ μ' ἀγαπᾶς ἐσὺ τόσο, ὅσο χρειάζεται γιὰ νὰ νοιώσης πόσο σ' ἀγαπῶ...

Π.

* * *

('Η δούκισσα ντὲ Βιλλερουὰ στὸ στρατάρχη ντὲ Ρισελιέ).

Εἶσαι μακρυά μου αὐτὴ τὴ στιγμή... Τὸ μυαλό μου ὅμως πετάει κοντά σου, χρυσό μου παιδί, καὶ πιάνοντας τὴν πέννα νὰ σοῦ γράψω διὸ λόγια, εὔχομαι μὲ τὴν ψυχή μου νἄναι εὐλογημένο τὸ θεϊκὸ αὐτὸ δῶρο τῆς ἀλληλογραφίας... Μπορεῖ ἔτσι κανεὶς νὰ στέλλη λόγια γλυκὰ λατρείας καὶ ἀφοσιώσεως σὲ ἀγαπημένες ὑπάρξεις, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὶς βλέπη πάντα καὶ νὰ τὶς ἔχη πάντα κλεισμένες σφιχτὰ στὴν ἀγκαλιά του... Θὰ ἤμουν εὐτυχισμένη, φῶς μου, ἂν μποροῦσαν τὰ λίγα αὐτὰ λόγια μου νὰ σὲ κάνουν νὰ νοιώσης πόσο θερμὰ σ' ἀγαπῶ...

Β.

* * *

('Η δούκισσα ντὲ Βιλλερουὰ στὸ στρατάρχη ντὲ Ρισελιέ).

'Αγαπημένε μου,

Κάποιο ἀδιάκριτο αὐτὶ ἄκουσε πὼς πρόκειται νὰ φωνάξης ἀστρολόγους ἀπόψε τὸ βράδυ στὸ σπίτι σου! Γιατὶ αὐτὴ ἡ μαντικὴ καὶ τὰ ξόρκια τῆς ἀγάπης, μὲ τὰ ὁποῖα καταπιάστηκες τώρα τελευταῖα;

Μοῦγραφες στὸ γράμμα σου χθὲς πὼς θὰ κάνης ὅ,τι μπορέσεις γιὰ νὰ μὲ ξανατυλίξης στὰ δίχτυα σου... Μὲ προκαλεῖς δηλαδὴ φανερά, σὰν νἄσαι βέβαιος πὼς ὅ,τι κι' ἂν μοῦ πεῖς, ὅ,τι κι' ἂν μοῦ κάνεις, θὰ ξαναγίνωμαι δική σου κάθε φορὰ ποὺ θὰ σοῦ καπνίζη...

'Ασφαλῶς τὸ παραπῆρες ἀπάνω σου... Τόσο ἡ ἐπιτυχίες σου σὲ τύφλωσαν, ὥστε δὲν πῆρες εἴδησι ἀκόμα πόσο ἀκλόνητη εἶμαι στὶς ἀποφάσεις μου... Τὴν καρδιά μου νὰ δῶ ματωμένη μπροστά μου, βγαλμένη ἀπ' τὴ θέσι της καὶ σπαραγμένη γιὰ σένα (ὅπως καὶ εἶνε αὐτὴ τὴ στιγμή, χρυσό μου παιδί,) δὲν θ' ἀλλάξω τακτικὴ ἀπέναντί σου...

Ξέρω πὼς θὰ στενοχωρηθῆς... Ἔχω πεποίθησι πὼς μ' ἀγαπᾶς, πὼς ἡ ἀγάπη σου, μὰ κι' ὁ ἐγωϊσμός σου, δυστυχῶς, θὰ ὑποφέρουν ἀπ' τὴ στάσι μου αὐτή... Ποιὸς φταίει ὅμως; 'Εγώ; Ὄχι!... 'Εσύ; Καὶ βέβαια ἐσύ!...

Δὲν θὰ σὲ ζαλίσω μὲ κλαψιάρικα ἐπιχειρήματα... 'Απλῶς θὰ σοῦ κάνω μιὰ μικροῦλα πρόσθεσι, ἀπ' αὐτὲς ποὺ μ' ἔμαθαν, σὰν ἤμουν μικρή, ἡ δασκάλες ποὺ μοῦ κουβαλοῦσε ὁ μαρκήσιος πατέρας μου! Λοιπόν, νὰ ἡ γυναῖκες ποὺ παράσυρες ὥς τώρα στὰ δίχτυα σου:

'Η δεσποινὶς Σαρολαί, ἡ κυρία ντὲ Γκεμπριάν, ἡ μικροῦλα Φλαμαρὲν (μὰ δὲν ντρέπεσαι, καϋμένε; Καὶ μὲ καμαριέρες ἀκόμα;), ἡ κυρία ντὲ Φρεμοράν, ἡ γρηὰ Λεζάντρ (πολὺ ἐπιεικὴς καὶ εὔκολος εἶσαι στὰ γοῦστα σου!), καὶ... καὶ... καί... Μήπως μπορῶ νὰ τὶς θυμηθῶ ὅλες; Ἔτσι στὰ πεταχτὰ τὶς ἔμαθα, σὲ μισὴ ὥρα μέσα, ἀπὸ κάποια παλιά μου φιλενάδα...

Μὴ μοῦ γράφεις δικαιολογίες! Σ' ἔμαθα καλὰ τώρα πειὰ καὶ δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ ξένες πληροφορίες, γιὰ νὰ πάρω μιὰ ἰδέα γιὰ τὰ κατορθώματά σου... Οὔτε καὶ τ' ὄνομα τῆς φιλενάδας μας θὰ σοῦ πῶ, γιατὶ δὲν τῶχεις σὲ τίποτα νὰ τὴν πιάσης φιλενάδα καὶ νὰ τὴν ἐκθέσης ἀργότερα, γιὰ ἐκδίκησι!

'Η διαγωγή σου αὐτὴ μὲ κάνει νὰ σὲ περιφρονῶ.... Σχεδὸν νὰ σὲ μισῶ! Οὔτε μποροῦσα ποτὲ νὰ φανταστῶ πὼς ἐσύ, ὁ πιὸ ἀγαπημένος ἄντρας, ποὺ μοῦ κόστισες τόσες καὶ τόσες θυσίες, ἔψελνες καὶ σὲ μένα τὸ ἴδιο τροπάριο τῆς ἀγάπης, ποὺ ἄκουγαν ἀπ' τὸ στόμα σου ἐκστατικὲς καὶ θαμπωμένες, ὁλόκληρο κοπάδι ἀπὸ ΑΛΛΕΣ!

Εἶμαι εὐτυχισμένη ποὺ δὲν θὰ ξαναμπλέξω πειὰ στὸ μέλλον μὲ τέτοια πρόστυχα πράγματα... Τὸ πῆρα ὁριστικὴ ἀπόφασι νὰ σὲ βγάλω πειὰ ἀπ' τὴν καρδιά μου, ποὺ τὴ μεραστῆκες χωρὶς ντροπὴ μὲ καμαριέρες καὶ μαγείρισσες καὶ δούκισσες καὶ κόμησσες, ὅλες ἀνακατεμμένες σὰν-φασὸν στὴ λίστα τῶν φιλενάδων σου... Μὰ... πάλι μὲ εὐχαρίστησι σοῦ τὸ δηλώνω, πὼς ἂν θελήσεις ν' ἀλλάξης κακὲς συνήθειες στὸ μέλλον... Ἂν θελήσεις νὰ πεισθῶ κι' ἐγώ, μὲ τὰ μάτια μου, πὼς διορθώθηκες... Τότε... Ἴσως...

Β.

* * *

('Η κυρία ντὲ Γκεμπριὰν στὸ στρατάρχη ντὲ Ρισελιέ).

'Αγαπημένε μου, χρυσό μου παιδί,

Θὰ σοῦ ζητήσω γιὰ στερνὴ χάρι, χωρὶς ποτὲ πειὰ νὰ σοῦ δώσω ἄλλη ἐνόχλησι... Ξέρω βέβαια πὼς αὐτὸ θὰ σοῦ στοιχίση στενοχώριες, ὅπως καὶ κάθε τι ποὺ προέρχεται ἀπὸ μένα... δυστυχῶς!

Λοιπόν, γιὰ χάρι σοῦ ζητῶ νὰ διαβάσης μὲ λίγη προσοχὴ τὴν ἐπιστολή μου αὐτή... Ἔχω μάθει, εἶμαι πειὰ βέβαιη γι' αὐτό, ὅτι κάθε ραβασάκι ποὺ λαβαίνεις μόνον ποὺ δὲν τοῦ δίνεις αὔξοντα ἀριθμὸ πρωτοκόλλου...

Τὸ ἔχω παράπονο αὐτό, ἀγαπημένε μου... Σοῦχω δώσει ὅ,τι πιὸ ἱερὸ καὶ ἁγνὸ ἔχλεινε ἡ ψυχή μου καὶ εἶχα τὴν ἀξίωσι νὰ βρίσκουν καλύτερη τύχη ἡ ἐπιστολές μου... Δὲν εἶνε σὰν τὰ συνηθισμένα ραβασάκια ποὺ λαβαίνεις ἀδιάκοπα, ἀπ' τὸ καλὸ ξημέρωμα ὥς τὸ πιὸ καλὸ βασίλεμμα... Κλείνουν μέσα τους ὅλον τὸν πόνο μιᾶς καρδιᾶς, καὶ πρίν, καὶ τώρα, καὶ γιὰ πάντα δικῆς σου, ποὺ μονάχα ἐπειδὴ τὸ θέλεις ἐσὺ εἶνε σήμερα ριγμένη στὰ νύχια τῆς ἀπελπισίας καὶ τῆς δυστυχίας καὶ σπαράζει ἀνώφελα ἀπὸ ἀνικανοποίητη ἀγάπη...

Διάβασέ την λοιπόν, χρυσέ μου, τὴν ἐπιστολή μου αὐτὴ μὲ προσοχή, νοιῶσε τοὐλάχιστον τὴν ἄπειρη λατρεία ποὺ κλείνει ἡ ψυχή μου γιὰ σένα καὶ σχῖσε την ὕστερα... Μὰ πρὸς Θεοῦ, μὴν τὴ ρίχνεις στὰ φρικαλέα ἐκεῖνα μπαοῦλα σου, ποὺ κλείνουν τόσες καὶ τόσες ψευτιὲς μέσα...

Κατάλαβέ το πὼς τῆς ἀξίζει καλύτερη τύχη, γιατὶ εἶνε γεμάτη εἰλικρίνεια...

Σὲ φιλῶ γλυκὰ στὰ κόκκινα χείλη σου, ἀγαπημένε μου...

Γ.

* * *

('Η κόμησσα ντὲ Παραμπὲρ στὸ στρατάρχη δοῦκα ντὲ Ρισελιέ).

Δούξ,

Εἶμαι μακρυά σου αὐτὴ τὴ στιγμή, μὰ στὰ μάτια μου ἔχω πάντα τὴ γλυκειά σου σιλουέττα... Πολλὲς μέρες ἔχω ν' ἀκούσω κάτι γιὰ λογαριασμό σου κι' αὐτὸ γεμίζει τὴν καρδιά μου μὲ ἀνέκφραστη χαρά... Μήπως ἄραγε κατάφερα νὰ σὲ κάνω δικό μου γι' ἀρκετὸν καιρό; Αὐτὸ θὰ εἶνε σωστὸ θαῦμα, ἀγαπημένε μου, κι' ἂν τὸ βρῶ ἀλήθεια, θὰ τὸ πάρω κυριολεκτικῶς ἀπάνω μου...

Εἶνε ζήτημα ἂν μπόρεσε καμμιὰ ἄλλη ὥς τώρα νὰ σὲ κρατήση κοντά της, χωρὶς ἀπιστίες ἐκ μέρους σου, περισσότερο ἀπ' ὅσο κρατάει τὸ τριαντάφυλλο στὸ βάζο, χωρὶς νὰ μαραθῆ... Ὅλες, ἀγαπημένε μου, σὲ κατηγοροῦν γιὰ τὴν ἀδιόρθωτη ἀστασία σου...

Μὰ μόνον ἐγὼ σὲ δικαιώνω... Ἐγὼ μόνον νοιώθω πόσο εἶσαι χαριτωμένος... Εἶσαι ὁ πιὸ χαριτωμένος κι' ὁ πιὸ κομψὸς δοῦξ καὶ στρατάρχης τῆς Γαλλίας...

Καὶ σοῦ δίνω ἄλλη μιὰ φορὰ δίκηο, χρυσέ μου,... Χαϊδεμμένος καὶ πολυλάτρευτος καθὼς εἶσαι, πνίγεσαι στὸν κατακλυσμὸ τῆς λατρείας ποὺ σὲ τριγυρίζει καὶ ζητᾶς νὰ ξεσκάσης...

Ἔχε γειά, γλυκειά μου ἀγάπη... Θὰ φροντίσω στὸ ἑξῆς νὰ σφίξω ὅσο μπορῶ τὴν ψυχή μου, ποὺ λαχταράει τὴ λατρεμμένη μορφή σου, σὲ τρόπο ποὺ νὰ μὴ σὲ βλέπω τόσο συχνά, ὅσο πρίν... Θὰ μοῦ στοιχίση αὐτὸ ἀφάνταστα, μὰ θἄχω τὴν ἄπειρη ἱκανοποίησι ὅτι θὰ διψᾶς συχνότερα γιὰ τὰ φιλιά μου... Θἄρχονται στιγμὲς ποὺ χωρὶς νὰ θέλης, θἄμαι καρφωμένη στὸ μυαλό σου...

Ξέρω πὼς θὰ μοῦ θυμώσης... Καταλαβαίνω καλὰ πὼς θὰ τὴν πληρώσω ἀκριβὰ τὴν ἀπόφασί μου αὐτὴ καὶ θὰ πονέσω ἀφάνταστα... Μὰ τί εἶνε ὁ πόνος αὐτὸς μπροστὰ στὴν εὐτυχισμένη σκέψη πὼς θὰ σὲ ξέρω, στιγμὲς-στιγμὲς τοὐλάχιστον, δικό μου;

'Αμέτρητα φιλιὰ στὸ γλυκό σου στόμα...

Π.

Ἕνα ἀπὸ τὰ ἐρωτικὰ θύματα τοῦ στρατάρχου δουκὸς ντὲ Ρισελιέ, ἡ Μαρία Ντελὰ Βιεβίλ, κόμησσα ντὲ Παραμπέρ.